

Upríe na mňa vážny pohľad. „Scarlett, *musíš* si prečítať môj zoznam, pretože jediný spôsob, ako na to môžeme ísť zdravým a rozumným spôsobom, je, že obaja budeme vedieť, čo môžeme očakávať.“ Premeriava si ma pohľadom. „Čoho sa bojíš? Že tam budú veci, ktoré *ja* chcem a *ty* nechceš a ja ťa o ne aj tak požiadam?“

Odvrátim zrak.

„Takže naopak.“ Vzdychne a jemnými prstami ponad stôl vyhľadá moje. Nervovými zakončeniami mi prebehne iskra, rozlieva sa, spaľuje. Som si istá, že sa ma chystá chytiť za ruku, ale takmer okamžite ju stiahne.

Po zvážení všetkých okolností je to múdry krok. Možno by sme vôbec nemali byť osamote.

Oprie sa na stoličke, jeho ramená opäť napnuté. „Scarlett, ty...“

Zazvoní telefón – *Lukasov* telefón. Pozrie sa na meno volajúceho, zakloní hlavu a niečo unavene zamrmle. Opäť nie po anglicky.

„Si v poriadku?“

Zruší hovor. „Musím ísť.“

„Och.“ Zaplaví ma zmes sklamaní a úľavy. Na jednej strane mi odľahlo. Na druhej... Nie som si istá, či teraz chcem byť *bez* neho. „Môžem ti nejako pomôcť?“

Pokrúti hlavou a dlaňou si pošúcha ľavé oko. „Tento týždeň z tímu vyradili osemnásť ľudí.“

„*Osemnásť?*“

„Ja viem, sme v sračkách. Niektorí z nich boli náhradníci a nepotešilo ich to. Môžu za to tréneri, takže s nami, kapitánmi, diskutujú o svojich možnostiach.“

Všetky tie zrušené stretnutia. *Kapitánske záležitosti*. „Mrzí ma to.“

Prikývne a oprie sa laktami o stôl. „Počuj, zober si môj zoznam. Nemusíš sa ponáhľať, ale budeš si ho musieť prečítať, než...“

Nedokončí. Aj tak mu rozumiem. „Dobre.“

„Neviem, kedy sa to celé vyrieši, ale potrebujem, aby si vedela dve veci.“

Prinútim sa nekrčiť sa pod jeho pohľadom.

„Povieš *stop*, prestanem.“

Prikývnem. Je od neho milé, že mi pripomína...

„Nie, Scarlett. Určite to bude občas pokus-omyl, ale musíš pochopiť, že je jedno, kedy alebo ako to povieš. Povieš *stop*, prestanem.“

Mám sucho v ústach.

„Zopakuj mi to,“ prikáže.

Možno som zabudla, ako dýchať, ale podarí sa mi zo seba dostať: „Keď poviem *stop*, prestaneš.“

Spokojne prikývne. „Chceš ďalšiu stopku?“

Premyslím si to, potom pokrútim hlavou. Viem, že ľudia zvyknú mať jedinečné stopky a takto sa to nerobieva, ale som si istá, že nepoviem *stop*, ak to nebudem myslieť naozaj vážne. „Chcel si ešte niečo?“ pripomeniem a roztrasené ruky si položím na kolená.

Vydýchne so smiechom a postaví sa, pevne zvierajúc popruh batoha. „Druhá vec je, že som si prečítal tvoj zoznam. A nie je tam ani *jedna* vec, ktorú by si chcela a ktorú by som ja nechcel viac.“ Nakloní sa ku mne a pobožká ma, jemne aj naliehavo zároveň. Kým sa odtiahne, som vyvedená z rovnováhy, zmätená jeho teplom a vôňou. „Toto nemusíš opakovať.“

Pozerám sa, ako odchádza. Až keď chytiť kľučku, niečo mi napadne. „Lukas?“

Otočí sa.

„A čo Pen?“

Tvári sa nechápavo. „Čo s ňou?“

„Nebude jej to vadiť?“

„*Naozaj* máš hroznú pamäť.“ Pobavené nadvihne jedno obočie. „S Pen sme sa rozišli.“

„Ja viem, ale je aj moja kamarátka. Musím mať istotu, že jej to neprekáža. Potrebujem, aby vedela, že mi nejde o... že tu ide iba o sex. Že sa nesnažím začať si vážny vzťah s bývalým svojej kamarátky.“

Chvíľu si myslím, že bude protestovať. Ale vo chvíli, keď moje srdce začne búšiť, s nepreniknuteľnou maskou na tvári sľúbi: „Postarám sa o to.“

Až oveľa, oveľa neskôr – po večeri a mentálnych cvičeniach a dvoch hodinách politických trilerov, ktoré si naozaj užívali asi len republikáni a Maryam, si dovoľím znovu myslieť na Lukasov zoznam.

Ležím v posteli, v ústach cítim sladkú mäťovú príchuť zubej pasty, únava z celého dňa ma zmáha k spánku a... je to dobrý pocit – byť príliš unavená na to, aby som panikárila. Nezdá sa mi také desivé roztvoriť jeho papier a prečítať si, čo naň napísal svojím ostrým, úhladným rukopisom. Vlastne je to skoro zábava.

Môj zoznam si zobral so sebou, takže ich nemôžem priložiť k sebe a stráviť hodiny hĺbkovým porovnávaním. Nie je to potrebné, pretože si pamätám každú jednu vec, ktorú som napísala. A Lukasov zoznam by mohol byť zrkadlovým odrazom môjho.

To, čo chcem, aby niekto robil mne, sa zhoduje s tým, čo chce robiť on.

Och, pomyslím si.

Och.

Odrazu mi ten bozk v knižnici dáva veľký zmysel. Zabórím si hlavu do vankúša, usmejem sa a tak aj zaspím.